

РЕШЕНИЕ

№ 13948

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2710** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Т. С., [дата на раждане] в Република М., срещу заповед № 292з-301/10.02.2026 г. на директора на ОД на МВР - К..

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Не било съобразено, че жалбоподателят имал право на безвизово пребиваване на територията на Република България за срок от 90 дни в рамките на 180-дневен период, като не било изследвано, че този период е надвишен. Не били посочени факти, от които да става ясно, че има опасност да се укрие. При установяване на нарушението бил съдействал на органите на властта и заявил желание да напусне страната доброволно. Отделно, задържането в специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ ограничавало правото му на свобода. Не били обсъдени по-леки алтернативни мерки като предоставяне на срок за доброволно напускане или други обезпечителни мерки. Моли за отмяна на заповедта.

В открито съдебно заседание жалбоподателят Т. С., редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разноски – държавна такса и определено от съда адвокатско възнаграждение.

Ответникът - директор на ОД на МВР – К., редовно уведомен, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Въз основа на твърденията на жалбоподателя и събрания по делото писмен доказателствен материал Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав установи следната фактическа обстановка:

Със заповед № 292з-299/10.02.2026 г. на директора на ОД на МВР – К. е наложена на Т. С., [дата

на раждане] в Република М., принудителна административна мярка /ПАМ/ „експулсиране в Република М.“. В същата се сочи, че лицето е включено в информационния масив на нежеланите в страната чужденци за лица, ангажирани към незаконна дейност, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на трети лица от българо-турската граница на страната, транзитирането им през територията на страната и тяхното последващо извеждане през българо-сръбската граница. Като мотиви за налагането на ПАМ се сочат – молдовският гражданин представлява сериозна заплаха за обществения ред, чужденецът не подлежи към категорията уязвими лица, няма семейство на територията на Република България, няма наличие на производство по ЗУБ, за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, налагането на ПАМ няма да ограничи правото на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход.

Поради реалната опасност лицето да се укре и да бъде осуетено и сериозно затруднено изпълнението на ПАМ - „експулсиране в Република М.“, като същото не изпълнявало условията на обезпечителните мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, със заповед № 292з-301/10.02.2026 г. на директора на ОД на МВР – К. Т. С., [дата на раждане] в Република М., е принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ – МВР с цел организиране на наложената му ПАМ, но за не повече от 6 месеца.

Заповедта е връчена на адресата ѝ на 10.02.2026 г.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и поради това не е налице основание за прогласяването на нищожността ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка чл. 146, т. 1 АПК.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ „в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки“.

Съгласно чл. 44, ал. 10 ЗЧРБ „настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране“.

Съгласно чл. 44, ал. 1, изр. първо ЗЧРБ „ПАМ се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

В конкретния случай заповедта е издадена от директора на ОД на МВР – К. /чл. 37, ал. 2 във

връзка с чл. 43, ал. 1 ЗМВР/.

На второ място, оспорената заповед е издадена при спазване на установената форма, с оглед осъществилата се фактическа обстановка към датата на издаването ѝ /чл. 142, ал. 1 АПК/ и при липсата на допуснати съществени процесуални нарушения, поради което не е налице основание за отмяната ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

На трето място, оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което не е налице основание за отмяната ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

Издаването на заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци е само правна възможност по смисъла на чл. 44, ал. 6, изр. първо ЗЧРБ. Законодателят употребява глагола „могат“, което означава, че органът всъщност действа в условията на оперативна самостоятелност при издаване на такава заповед, но само когато са налице някое или и двете условия – 1. възпрепятства изпълнението на заповедта, 2. налице е опасност от укриване, и именно за реализиране на целта - организиране на връщането или експулсирането. За да приложи такива мерки, органът е длъжен да изследва различните възможности и да мотивира избора си, тъй като неизлагането на мотиви защо е избрано едно решение и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованото лице, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта /така вж. ТР № 4 от 22.04.2004 г. по адм. д. № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС/.

Принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидено в чл. 44, ал. 6, изр. първо ЗЧРБ, има за цел да обезпечи изпълнението на взета по отношение на чужденеца предходна ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, т.е. мярката, която само подготвя връщането или експулсирането, няма свое самостоятелно правно значение извън мерките по чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ. В конкретния случай се установи, че на жалбоподателя е наложена ПАМ „експулсиране“ и на същата е допуснато предварително изпълнение. При издаване на оспорената заповед са изпълнени условията за посочване на необходимостта от настаняването и законовото основание, с цел лицето да не се укрие, да не бъде осуетено и затруднено изпълнението на ПАМ.

Едно от основанията за настаняването в СДВНЧ е възпрепятстване изпълнението на заповедта, с която се налага ПАМ „експулсиране“. По делото липсват данни за поведение на лицето, което да възпрепятства изпълнението на заповедта, но именно от опасността лицето да се укрие се следва изводът, че има реална опасност да се осуети и затрудни изпълнението на ПАМ. Или иначе казано, укриването на лицето безспорно би довело до осуетяване и затрудняване изпълнението на ПАМ „експулсиране“, поради което и това укриване следва да бъде предотвратено.

Основание за настаняването в СДВНЧ е и наличие на опасност от укриване. Съгласно § 1, т. 4в ДР ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други“. Съобразявайки дадената дефиниция, в случая се установява опасност от укриване на лицето посредством представените писмени доказателства,

удостоверяващи поведението на лицето, предпоставящо издаването на други заповеди, с които се налагат различни по вид ПАМ, вкл. и поради пребиваване на територията на Република България въпреки забраната, наложена със заповед рег. № 5403ПАМ-3/09.01.2024 г. на началник ГПУ – Р. за срок от 5 години, осъждането му за различни по вид престъпления /така вж. решение по адм. дело № 2495/2025 г. по описа на ВАС, Четвърто отделение/, принудителното му настаняване в СДВНЧ със заповеди от 15.07.2024 г. и 11.12.2025 г. Така установените факти не са вписани изрично в оспорената заповед, но се извеждат от административната преписка, по която е издадена тя. В този смисъл съдът изцяло се позовава на все още актуалното ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, съгласно което мотивите „не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“.

Няма данни по делото, че по отношение на чужденеца са наложени други обезпечителни мерки и условията на същите не са изпълнени. В случая е ирелевантно дали са наложени мерките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като е налице условието по чл. 44, ал. 6, изр. първо ЗЧРБ – опасност да се укрие. Именно чрез чл. 44, ал. 6, изр. второ ЗЧРБ се предвижда от законодателя още една хипотеза, при която се разпорежда принудително настаняване, като тази хипотеза възниква, когато лицето не изпълнява наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. В чл. 44, ал. 6, изр. второ ЗЧРБ законодателят ясно е предвидил, че органът действа в обвързана компетентност при издаване на заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, когато вече са били наложени на лицето обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, но то не ги изпълнява. Това не означава обаче, че ако не са наложени обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, не може да се разпорежи принудително настаняване в СДВНЧ. Изводът се следва, както от систематичното тълкуване на чл. 44, ал. 5 и ал. 6 ЗЧРБ, така и поради употребените термин „наложените“ и съюз „и“ в чл. 44, ал. 6, изр. второ ЗЧРБ. Дори и да се приеме, че преди да се разпорежи принудително настаняване в СДВНЧ, органът е следвало да установи неприложимост на някоя/и от обезпечителните мерки по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, то с оглед рисковия профил на жалбоподателя предвид противоправното му поведение на територията на Република България се установява, че не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки обезпечителни мерки /в този смисъл решение по адм. дело № 1612/2022 г. на ВАС, Четвърто отделение/. Отделно, с оглед разпределената тежест жалбоподателят не доказва, че в случая такива по-леки мерки могат да му бъдат наложени, както и, че с принудителното настаняване в СДВНЧ се утежнява положението му.

Следва да се отбележи и, че е спазен срокът, за който може да бъде настанено лицето принудително в СДВНЧ – чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Налице е пропорционална намеса в правната сфера на жалбоподателя при издаването на заповедта. Налице са основания за правомерно ограничаване на правото на свобода му, а задъжането е необходимо, за да се осигури успешното извеждане на лицето, за което има обективни данни за опасност от укриване.

Извод: при така изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е издадена законосъобразно, поради което и жалбата срещу същата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Въпреки изхода от спора разноски в полза на ответника не се дължат, тъй като такива не са поискани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. С., [дата на раждане] в Република М., срещу заповед № 292з-301/10.02.2026 г. на директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - К..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: